

slag, som det forelaa i 1861, havde man overhovedet ikke sat noget Maksimum for Kjøbenhavns Kommuneskat, det kom under Sagens Behandling ind i Forslaget, og man satte 3 pCt. for at have en Grænse. Men man mente, det var et saa elastisk Snørliv, man gav Kjøbenhavn paa, at det ikke i nogen Maade vilde virke hemmende. Det var over det dobbelte af hvad Kjøbenhavn den Gang trængte til. Det har ogsaa vist sig i lang Tid, at det var et Snørliv, der tillod fri Vækst. Saa kom der et Øjeblik — og det maatte naturligvis komme for Kjøbenhavn som for enhver stor Kommune i vore Dage — da de kommunale Opgaver forøgedes, da Kravene skærpedes, og at man ikke kunde slaa sig igennem med den tidligere Skatteprocent. Det kom for København i 1880. Da blev Procenten, efter at den langsomt var gaaet i Vejret, sat op til 3. Og 10 Aar efter kom Kommunalbestyrelsen saa med Forlangendet om Ret til at kræve højere Skatteprocent, og mødte — det vil jeg gerne understrege — fra Regeringen og Rigsdagen Velvillie. Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse var den Gang ren Højre, Magistrat og Borgerrepræsentation bestod udelukkende af Højremænd. Højregeringen gik straks ind derpaa og forelagde i Landstinget et Lovforslag i Overensstemmelse dermed. Landstinget tiltraadte Forslaget, og det blev tilladt Kjøbenhavn at forhøje sin Indkomstskatteprocent til 4½ pCt. I Folketinget strandede Sagen, men vel at mærke ikke fordi Folketingsudvalget havde noget imod, at Kjøbenhavn opkrævede en højere Skat, tværtimod, men fordi Folketingets Udvalg mente, at naar Kjøbenhavn skulde opkræve en højere Skatteprocent, skulde denne Indkomstskat paalægges paa et andet Grundlag end hidtil, ellers vilde den blive uretfærdig. Det var et Standpunkt, som ogsaa mine Meningsfæller i Tinget paa det Tidspunkt fuldt ud sluttede sig til. Det er netop det, vi ogsaa gøre her i dette Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds stille. Det er netop det samme Standpunkt, vi her indtage, som Folketinget indtog over for Kjøbenhavn i 1890, 91 og 92, saaledes som det den Gang gav sig til Kende gennem Tingets Udvalgsbetænkninger.

Hvis dette Forslag gaar igennem, vil ingen Arbejder eller Middelstandsmand faa en højere Skat. Først med Indtægter paa omkring 2,700 Kr. vil der indtræde en lille Forhøjelse, Skatten vil dog stige meget langsomt, og først paa Indtægter af 100,000

Kr. og derover vil det blive føleligt, men dog ikke i væsentlig Grad. Det højeste, som en Kapitalist — hvis Regeringsforslaget gaar igennem med vore Ændringer — vil komme til at betale i Skat baade til Stat og Kommune er 7½ pCt. Men de Herrer ude fra Landet, som klage over Skatter paa 10, ja 20 pCt., og de Herrer fra Købstæderne, som ikke faa Steder ere oppe paa 10, 11, 12 pCt., synes jeg dog ikke kunne mene, at det kan være saa forfærdelig blodtørstigt at lade de kjøbenhavnske Velhavere, der have over 100,000 Kr., komme op paa en Skat af 7½ pCt. Hvis Kjøbenhavn faar denne Ret, vil Kjøbenhavn kunne klare sig i hvert Fald i nogle Aar, og saa kunne vi jo altid se, hvordan det kan gaa. Dette Forslag er jo meget beskedent, idet det kun tillader et lille Tillæg til Skatteskalaen af indtil 100 pCt., altsaa kun giver os, hvad de nuværende 3 pCt. give, og desforuden Forskellen mellem Statens Bygningsafgift og Statens Ejendomsskyld og den Vinding, der maatte blive ved Beskatningen af Aktieselskaber og den mellemkommunale Beskatning. Saa kunde Kjøbenhavn nogenlunde klare sig. Jeg forstaar, som sagt, ikke Modstanden derimod, og navnlig forstaar jeg ikke Modstanden derimod fra den nuværende Indenrigsministers Side, der jo dog som gammel Købstadmand og gammelt Kommunalbestyrelsesmedlem maa kende Bykommunernes Kaar. Man siger, Kjøbenhavn kan ikke komme ind paa denne Lov, og at Kjøbenhavn maa vente. Men Kjøbenhavn kan ikke vente, uden at Gælden vokser den op over Hovedet, uden at det bliver til Fare for Kjøbenhavn og der- ved ogsaa for Landet, thi der er en organisk Forbindelse mellem Landet og Hovedstaden, de kunne ikke adskilles. Sætte vi, at Lovene gaa igennem i Aar, vil der jo gaa et Aar, inden de træde i Kraft, atter et Aar, inden Skatterne første Gang opkræves, og saa atter et Aar inden man faar Overblik over, hvordan de virke. Paa den Maade vil der let gaa en 4—5—6 Aar, før Bestemmelserne i Virkeligheden kunne virke, og saa længe kan Kjøbenhavn paa ingen Maade vente.

Jeg vil bede ærede Medlemmer her i Salen om at se med Velvillie paa Kjøbenhavn. Man kræver, som sagt — det er noget, de Herrer Landboere og Købstadrepræsentanter Gang paa Gang have krævet — en ret stærk Beskatning af de rige Kjøbenhavnere, men ikke nogen større Beskatning af de fattige. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at lægge al Uvillie mod